

Chị

Sài gòn vào ngày đầu đông, nắng nhạt dần, những cơn mưa bất chợt len lỏi từng góc phố, có chút gió phảng phất đầu dây, vương qua đôi mắt đắm u buồn của Thoa đang hướng ngoài cửa sổ, ngay lần đầu gặp chị, tôi đã bị ánh mắt như vô hồn mà cuốn hút đến tò mò của chị bủa vây, cho tới những ngày sau đó, tôi cứ không thôi miên man suy nghĩ mãi về đôi mắt ấy.

Chị có cái tên thật đẹp, đẹp như chính con người chị vậy, năm ấy, cũng là lúc cái lạnh ủa về, lúc mà những con người cô đơn cảm thấy chạnh lòng khi bàn tay chẳng đủ ấm, bờ môi thiếu đi sự nồng nàn, cũng là lúc tôi lang thang mọi ngóc ngách Sài Gòn để tìm chỗ trốn, trốn cái sự cô đơn đang bủa vây, đang ngày một lan tỏa dần. Thả mình xuống những ánh đèn nhòe nhoẹt bên vệ đường, nhìn dòng xe hối hả lướt qua, tôi tự nhủ, cũng có lúc mình giống như dòng người kia, vội vã qua, vội vã đi. Và rồi, tôi bắt gặp ánh mắt đấy, cứ như là nhân duyên định sẵn. Trong lúc với ly trà đào được bao bọc một lớp kem mềm mại bên trên, tôi phát hiện ra nơi này đã không thuộc về tôi nữa, không phải là không gian mà bấy lâu tôi vẫn thường chiếm đoạt. Chị đã ngồi ở đấy, chẳng biết từ bao giờ, chỉ biết rằng đôi mắt ấy như vô hồn cũng đang lơ lửng ở không trung, tựa như con sói lạc bầy, ngơ ngác, bơ vơ ẩn chứa trong sự hờn ghen, trách móc.

Chị trẻ trung, xinh đẹp, ở cái độ tuổi xấp xỉ ba mươi, vẻ đẹp của chị thật nồng nàn, quyến rũ. Chị có mái tóc đen dài và mượt, cho tới những năm tháng sau này, tôi vẫn luôn thắc mắc tại sao chị lại giữ bỏ đi mái tóc dày óng ả đến thế. Khuôn mặt chị nếu sống ở Ấn Độ thì cũng chẳng ai buồn hỏi chị đến từ miền đất nào, chị có một thân hình khỏe khoắn ẩn dưới làn da ngăm. Thiết nghĩ rằng chị luôn tự hào vì điều đó, nhưng cũng phiền phức vì nó, bởi bao nhiêu người đến đều say mê, quyến luyến không rời trên làn da ấy. Mỗi lúc chị ôm đồ bó sát, tôi cảm thấy như ghen tỵ với chị, thật khó mà có thể rời mắt khỏi bờ cong quyến rũ ấy.

Chị làm phiên dịch viên cho một công ty cũng khá có tiếng tăm, mức lương dư dả, cuộc sống đầy đủ vật chất, đầy đủ mọi thứ, nhưng khi đêm về, tiếng thở dài của chị không thể che giấu trong màn đêm tĩnh lặng, bởi thật ra chị cũng chỉ là một người phụ nữ, chị cũng sợ cô đơn, chị thêm yêu thương, khao khát được yêu thương nhưng chị cũng sợ cái sự yêu thương đến lạ lùng.

Mưa lất phất rơi, chị gấp lại anh vào ngày trời trở rét. Thông, mỗi tình đầu, mỗi tình không trọn vẹn, mỗi tình còn dang dở của chị, hai ánh mắt bắt gặp nhau, chẳng thể cười nhưng cũng chẳng quay lưng, một sự bối rối, ngưỡng ngừng y như những ngày vừa mới quen vây bủa qua tấm kính in hằn từng giọt mưa rơi vội.

Năm ấy, chị mười bảy, anh cũng ngang tuổi chị. Hai người học chung một lớp. Cùng ngồi một bàn, thừa ấy, chị hăng còn vô tư lắm, yêu đời lắm, đôi mắt toát lên sự ngây thơ, tràn trề sự sống chứ chẳng như bây giờ. Anh mến chị bởi chị học giỏi, thông minh, tối tiết anh vẫn chị chẳng khác gì cái từ điển sống. Anh thích chị thả tóc, mỗi lần chị đạp xe trong tà áo dài trắng tinh tươm, tóc chị đáp trả lại lời thì thầm của gió, con tim anh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Anh và chị là một cặp, thật đẹp đôi, thật biết làm cho người khác phải ngưỡng mộ.

Thế nhưng cuộc tình chỉ mới bén đã phải chia xa, mùa thi sắp tới gần, anh, chị cũng như những bạn đồng trang lứa đều phải chuẩn bị cho kì thi tốt nghiệp, đương đầu với mùa thi đại học. Nhà anh nghèo, nhà chị cũng chẳng có điều kiện, chị quyết tâm vào Sài Gòn, ước mong có thể thoát khỏi vùng đất khô cằn với tấm bằng đại học. Ngày anh vác ba lô vào trường quân đội, chị đứng nép mình vào hàng dã quỳ vàng ruộm nở rộ ven đường, đôi mắt ngân ngấn nước, cứ thế hai người đứng nhìn nhau, không một câu chào tạm biệt, không hứa hẹn ngày gặp lại, cũng chẳng biết tương lai sẽ ra sao, không gian đến nghẹt thở, phảng phất mùi chia ly, hăng hắc, đắng nghét như cánh hoa dã quỳ vậy. Hôm ấy là đầu tháng mười, gió cao nguyên lồng lộng xua đuổi ánh nắng đi, từng tia nắng cầm đầu bỏ chạy trên đôi chân đã chảy nhão, yếu đuối, đám mây chuyển mình xám xịt, từng giọt, từng giọt nóng hổi đến mận chát lán trên má chị, tiếng nước vỡ òa lẫn trong màn mưa, chị cứ thế bỏ chạy, vứt bỏ mỗi tình còn chưa trọn vẹn. Chị biết, sau ngày hôm nay, mỗi người sẽ chính thức đi về phía rẽ của mình. Còn anh, đôi mắt anh đỏ hoe khi nhìn dáng người mảnh khảnh, nhỏ nhắn của chị khuất dần, đến cả ông trời cũng giận anh nữa sao, một người như anh, sự nghiệp chưa thành, công cha nghĩa mẹ còn chưa đáp trả, sao có thể mang đến cho chị một cuộc sống đầy đủ, sao anh có thể để người mình yêu thương phải đợi chờ, phải gửi gắm vào một gã còn chưa biết trước tương lai, chị đau, anh còn đau gấp trăm lần chị, nhất định một ngày nào đó anh sẽ quay về tìm chị, nhất định – anh thầm nhủ.

Và rồi duyên số lại đưa hai người chạm mặt nhau, mười hai năm trôi qua, anh trở nên chín chắn, không còn là một thằng con trai gầy gò hay chở chị qua những góc đường phủ đầy bụi đỏ, anh đã trưởng thành, và cũng sắp kết hôn với người con gái khác, người đã bên cạnh lúc anh cần sự yêu thương nhất, đơn độc nhất, chỉ có điều, cô gái đấy lại không phải là chị.

- Đã mười hai năm rồi cơ đấy, người ta cứ bảo trái đất tròn, hóa ra là tròn thật Thoa nhỉ? Anh nói, phá tan sự căng thẳng. Chị nhìn sâu vào đôi mắt anh, có chút cay cay khi biết anh sắp thuộc về nửa khác, chị chỉ mỉm cười, nụ cười nhạt nhẽo, nụ cười xã giao như hai kẻ xa lạ.

Mười hai năm rồi, Thông ạ, mười hai năm đủ lớn cho ta trưởng thành, đủ sâu cho ta gặm nhấm nỗi đau thành nhiều mảnh. Chị trách, sao anh không tìm chị, sao anh nở nhần tâm, không một câu biệt từ mà bỏ chị, nỗi oán trách đấy chị không nói ra nhưng đôi mắt chị hiện lên tất cả. Đôi môi anh ngấp ngừng định nói gì đó rồi lại thôi. Anh buồn vì đôi mắt ấy không còn trong trẻo nữa, đôi môi ấy không rạng rỡ, má lúm đồng tiền ngày nào cũng dần biến mất.

Cuộc sống của chị chẳng khác nào địa ngục khi thiếu bóng anh, chị chờ đợi thư anh đến mỗi mồn như vợ chờ tin chồng trong trận mạc. Lễ nào ngày tháng hạnh phúc qua chỉ là trò đùa tạm bợ hay sao, lễ nào tình cảm đầy mỏng manh như tờ giấy trắng vậy thôi sao, tại sao anh không một lời hẹn ước đã đi, đến câu giã từ cũng khó nói vậy sao. Chị chìm đắm trong mớ suy nghĩ ngổn ngang, nước mắt hàng đêm khiến chị gầy gò, ốm yếu. Thế rồi, guồng quay cuộc sống đã mang chị đi từ lúc nào không hay.

Tan trường, chị bận rộn với công việc làm thêm tại tiệm bánh cách phòng trọ tầm một cây số, với mức lương nho nhỏ nhưng cũng giúp chị đủ chi tiêu qua ngày. Và ở đó, chị gặp Phước, chàng trai cùng tuổi nhưng cái mặt nom ngây thơ đến lạ.

Nếu ta để ý kỹ, ta sẽ thấy rằng cuộc sống này có nhiều điều rất kì diệu, gặp nhau trên mảnh đất xa lạ, âu cũng là cái nhân duyên được định sẵn, mà thú vị hơn nữa, anh với chị có cùng nơi chôn rau cắt rốn, nhà chị ở đầu làng bên này, còn nhà anh nằm giữa xóm bên kia.

Nhưng với chị, sự xuất hiện của anh thật phiền phức, phiền tới nỗi chị ước gì có thể nhét anh vào cái hố đen của vũ trụ này.

Phước, con trai quý tử trong gia đình dư dả, ngoài việc ăn chơi tụ tập cùng đám bạn, quả thực anh chẳng làm được gì cho cuộc đời thêm đẹp, sở thích của anh cũng lạ lùng, thích ăn bánh kem phủ lớp phô mai bên trên, ẩn sâu trong nhân bánh là hạnh nhân rải đều, bên trong bánh được rưới một lớp sô cô la mềm mại, toàn bộ vỏ bánh nhất định phải là màu hồng hòa quyện với hương dâu dịu dàng. Nhưng bánh chỉ nằm gọn trong bụng anh khi đó là chính tay chị làm. Chẳng biết anh có phải là con trai hay không nữa, chị thiết nghĩ. Mà cũng từ lúc chị tới tiệm bánh, quán xá trở nên đông đúc hơn, ồn ào hơn hẳn vào tối thứ năm mọi tuần.

Anh thích chị, đó như là định lý đương nhiên mà ai cũng biết, chỉ riêng chị, chị luôn che dấu, phớt lờ và cố ngăn dòng cảm chực chực trào, bởi lẽ, những vết xước trái tim kia vẫn đang chảy máu âm ỉ, vết cắt năm nào còn chưa nguôi, thậm chí qua một cuộc tình, nỗi đau còn ở đó, vết thương lòng còn ẩn sâu thì sao chị có thể tiếp nhận cuộc tình mới, trái tim đã héo mòn, cảm xúc chị đã không còn chứa thêm bất kỳ khoảng trống nào .

Bóng đêm lan tỏa dần vào thành phố, bên kia đường vẫn tiếng cô bán hàng rong quen thuộc, không hiểu sao, mỗi lúc nghe thấy âm thanh khàn đục ấy, lòng chị lại như được an ủi vỗ về, chị gắng gượng tìm kiếm chút gì quen thuộc cất giữ cho riêng mình, thứ giọng ấy khiến chị xôn xao đến lạ lùng, chị nhớ nhà, nhớ quê hương, nhớ mảnh đất bazan bụi đỏ, nơi có, có hình bóng của Thông. Kìm nén ngăn từng giọt nước mắt đang gào thét, chị lê thê trên đôi chân đau nhức vì phải đứng cả ngày, hương vị bánh tiêu bên vỉa hè phả qua mũi chị thơm nức nở, nhìn xuống dạ dày trống không chị mới sức nhớ ra cả ngày chưa nhét gì vào bụng.

Phước đứng đấy, trên con đường quanh co dẫn lối vào phòng trọ chị, như một sự đợi chờ quen thuộc.

- Hôm nay em về trễ hơn mọi ngày, Phước nhỏ nhẹ. Chỉ có tiếng ồn ào xe cộ vọng ra từ thành phố đáp trả Phước, cũng như bao lần, những gì Phước nhận được từ chị là một nỗi im lặng, im lặng đến nhức nhối. Phước nắm lấy cánh tay đang đưa ngang qua cửa chị, - Thoa ạ, xin Thoa đừng mãi lặng thinh, xin Thoa hãy mở lòng dù chỉ là một lần, chỉ cần Thoa nói, cả đời này, Phước nguyện đứng đây chờ Thoa, nguyện làm chiếc ô che mưa, che nắng, gánh hết mọi muộn phiền của Thoa. Thoa, quá khứ đã ngủ yên rồi, chẳng phải sau cơn mưa trời lại sáng đấy, chẳng phải cánh cửa kia khép lại thì đã có bàn tay khác

luôn sẵn sàng nắm chặt tay Thoa, xin Thoa, đừng mãi dày vò trái tim vô tội, hãy để nó được tự do bay nhảy theo cảm xúc của mình, Thoa đã giam cầm sự tự do của mình quá lâu rồi, phải chăng bản thân Thoa cũng không biết Thoa đang dần đánh mất đi con người thực sự của mình.

Yêu Thoa, Phước dần thay đổi, chẳng còn thấy Phước say xỉn trong những quán bar xập xình, lui tới khách sạn đắt đỏ, từ một con người cao ngạo đã trở thành một bóng đen lấm lũi, luôn chờ đợi Thoa trong góc tối. Kể từ dạo Thoa dọa viết đơn xin nghỉ việc, Phước không còn đến tiệm bánh quấy rầy chị, cũng bị chị phớt lờ mỗi lần anh đi theo đưa đón. Ngay từ đầu nhìn sâu vào đôi mắt chị, anh tự hứa nhất định sẽ làm cho đôi mắt u sầu ấy trở nên biết cười, rạng rỡ.

- Xin Phước, xin Phước đừng chạm vào trái tim đã một lần vỡ tung của Thoa, đừng cố hàn gắn vết thương đang mục nát, rồi Thoa cũng bị xếp vào một trong hàng trăm cô gái mà Phước từng qua lại, con người chưa từng thật sự yêu thương như Phước làm sao mà hiểu nổi giá trị của yêu thương, xin Phước, đừng làm cuộc đời Thoa thêm rối ren, sinh ra để sống thôi cũng đã phiền toái lắm rồi, một người như Phước, mãi mãi sẽ chẳng cảm nhận được tình yêu là gì, con người không hề có nỗi đau, cũng chẳng có trách nhiệm cho cuộc đời mình thì sao bảo vệ được cho Thoa, hả Phước, xin Phước, hãy quên Thoa đi Phước ạ. Rồi Phước sẽ thấy, Thoa cuối cùng cũng như hạt muối bé nhỏ tan dần trong đại dương của Phước mà thôi.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, đông đến đông đi đông lại về, mới hôm qua cái nắng còn ở đó mà mở mắt ra đã thấy gió lạnh tràn về, tựa mình trên tấm lưng mảnh khảnh của Thông, hai bàn tay siết chặt quàng qua cổ anh, Thoa nhướn mình lên thủ thủ vào tai Thông: - Không cho anh đi nữa, bây giờ anh đã trở thành nô lệ bị xiềng xích của riêng em, rồi chúng mình sẽ dựng nên một lâu đài nho nhỏ, phía trước là đám mây bông bênh cuộn tròn thả bóng chao đảo theo từng đợt sóng, em chèo thuyền, anh thả lưới vào mỗi bình minh, cùng nhau lắng tai nghe giọng hát ngọt ngào của biển vào lúc trưa hè, chiều tối hòa tâm hồn vào cát trắng dịu êm, đếm các vì sao le lói trên nền trời sẫm tối. Mình rời xa phố thị phồn hoa này, anh nhé. Bánh xe quay mỗi lúc một nhanh đổ mình về con dốc được bao bọc từng hàng cà phê xanh ngắt, bỏ lại sau lưng đám bụi đỏ lờn vờn theo hướng bay của gió, đột nhiên chiếc xe lắc lư, mất thăng, Thoa chao đảo, nằm vùi bên gốc muồng căn cỗi, mặt sực

chị vùng vẫy, la hét cũng không thể nào cứu Thông khỏi chiếc xe đang phóng mình gần cuối dốc. Mí mắt Thoa nặng trĩu, bóng dáng Thông chỉ còn là chấm nhỏ nhòe nhoẹt dần biến mất.

- Bốn mươi độ, nếu tối nay vẫn không hạ sốt thì lên bệnh viện kiểm tra nhé. Giọng bác sỹ từ tốn dặn dò trong lúc chỉnh lại sợi dây trong suốt ngấm dần vào người chị. Mồ hôi chị túa ra chảy đều hai vành cổ, trong miệng vẫn ú ớ liên hồi, - Cứu em, cứu em với Thông ơi! Đừng bỏ em lại một mình, em sợ lắm, sợ lắm Thông ơi, hai tay chị sờ soạng khắp nơi, cố gắng bấu víu tìm điểm tựa, chị ý thức được cơn đau tê buốt lan tỏa từ cánh tay, đôi mắt sững húp khê nheo vì tia sáng lọt qua, bóng dáng ai quen thuộc bước vào hết như Thông.

Cầm trên tay bát cháo hành nghi ngút khói, anh vừa thổi vừa đút cho chị từng thìa một cách vụng về.

- Hai hôm rồi điện thoại em tắt lịm, anh đến hàng bánh tìm em thì chủ tiệm bảo em nghỉ làm mà không xin phép, lo quá nên anh đành làm liều phá cửa xông vào, cũng may mà còn kịp lúc, em nằm sốt miên man tự bao giờ. Giọng anh ân cần, lộ vẻ quan tâm, lo lắng.

- Em mệt thì cứ nghỉ ngơi, đừng ráng sức làm gì, sống một thân một mình, nhờ chẳng may... anh thở dài, ánh mắt lộ nên vẻ mệt mỏi

Một năm yêu chị, một năm theo đuổi bám riết theo hình bóng chị, dường như cậu quý tử ăn chơi ngày nào đã trở nên chững chạc hơn, bát cháo hành nấu vội mà chứa chan đầy lòng yêu thương tột độ.

Chị bật khóc.

Chị khóc cho giấc mơ kia thật ngắn ngủi, vụt mất như ngôi sao băng bay qua trong chớp mắt.

Chị khóc khi người bên cạnh lúc chị cần nhất lại là Phước.

Chị khóc cho cơn đau mệt lả, cái sốt hành hạ nóng ran như luồng điện đang thi nhau la hét chạy trong người chị.

Suốt quãng đường theo đuổi chị, lần đầu tiên Phước thấy từng giọt nước mắt lăn chả ứa từ đôi mắt thâm quầng, len lỏi tận hai gò má, lăn xuống khóe miệng, nơi mà anh chưa bao giờ nhận được nụ cười hay lời nói đầy thương yêu của chị. Anh lặng lẽ ngồi bên, đôi tay hong khô giọt nước mắt còn hoen rỉ, anh biết, dù có cố gắng thế nào, nỗ lực tới đâu thì vẫn không thể nào thay thế hình bóng ai kia trong tim chị.

- Thật ngại quá, lại để anh lo lắng, tốn công vì em như vậy, chị thều thào gắng ngồi dậy.

- Ngót ngét cũng đến năm năm rồi Thoa ạ, em vẫn lạnh lùng như thừa mới quen, em đã từng nói tình yêu giống như bong bóng xà phòng, mỏng manh và dễ vỡ, bong bóng có bay cao tới đâu thì cũng tan biến vào nền trời xanh thẳm, nhưng Thoa ạ, ngay cả cơ hội để anh hóa thành thứ mảnh mai kia một lần cũng không có, suốt năm năm qua, anh là gì của em , hả Thoa?

- Cũng sắp đến ngày hạnh phúc của Thiên rồi, em hãy gắng hồi phục sức khỏe, mai anh lại đến, nói rồi anh phóng xe vụt đi, chỉ còn lại chị bơ vơ trong căn phòng trống trải.

Năm năm, chuỗi thời gian dằng dặc cặp mắt tuổi xuân của chị, những nếp nhăn hằn sâu khóe mắt, tuổi trẻ đi qua nhưng hình bóng Thông vẫn còn ở đây, lắm lúc chị ao ước con người kia là Thông, bóng dáng đó là Thông. Nhưng, Thông chỉ đến với chị trong giấc mơ ngắn ngủi, hiện tại khế lay chị dậy, năm năm qua người ân cần lo cho chị từng chút một là Phước.

Là Phước, chị cay đắng nhận ra điều đó.

Trong năm năm ấy, không ngày nào anh thôi không nhớ tới chị, một người đàn ông thành đạt và có tiền trong tay giờ đây chắc chắn sẽ đem lại hạnh phúc và niềm vui cho chị - anh thiết nghĩ.

Chuyến bay từ Cam Ranh tới Hồ Chí Minh khởi hành lúc sáu giờ ba mươi phút, anh bỏ lại bờ biển dài chỉ còn là màu chấm trắng nhỏ xíu li ti trên nền trời xanh thẳm, con tim anh lại rạo rực liên hồi như lần đầu cùng nắm tay chị. Chúng mình sắp gặp lại nhau rồi Thoa ạ, chắc chắn em sẽ bất ngờ lắm đây, liệu em có thấu hiểu cho nỗi khổ anh chôn vùi năm năm qua, chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu, được không Thoa?

Tình yêu, giống như nụ hoa tinh khiết chớm nở còn đọng những giọt sương long lanh vào bình minh, chỉ một chút lay nhẹ thôi cũng khiến hạt ngọc ấy vỡ òa, chỉ một chút xây xát thôi cũng khiến con tim trở nên rướm máu, thời gian làm cho nụ hoa ngày nào vươn mình thành đóa hoa rực rỡ, khoe sắc dưới ánh mặt trời, nhưng nó cũng là liều thuốc độc giết chết đi tuổi thanh xuân, chiếm đoạt khoảnh khắc đẹp nhất của đời người, có những nụ hoa tàn sẽ viên mãn, hạnh phúc xúng xính trong từng chùm quả, nhưng cũng có những đóa hoa mãi mãi tàn úa, héo mòn bởi sự chôn vùi của năm tháng. Những cánh hoa mỏng manh, yếu ớt chẳng thể nào đủ sức chống chọi trước đông bão cuộc đời, họ rất dễ bị cảm xúc điều khiển, chi phối lí trí, rất sợ yêu thương nhưng cũng khao khát được yêu thương. Nhất là lúc trái tim đang chạm tới sự cô đơn, chỉ cần niềm yêu thương tạm bợ thôi cũng khiến con người ta cảm thấy an toàn, cảm thấy bớt trống trải, bớt lo sợ.

Năm năm xa cách, liệu con người ta có đổi thay, liệu bàn tay ấy đã nắm chặt hơi ấm khi đông lạnh về chưa? Liệu những kí ức đầy có còn phủ đầy trái tim đập mạnh như những lúc vừa mới quen.

Suy cho cùng, Thoa cũng chỉ là một cô gái yếu đuối thôi Thông ạ.

Sài Thành đón anh dưới những ánh đèn vàng đỏ chập choạng tối, không khí ban đêm tỏ ra dịu dàng hơn, những tòa nhà chọc trời cũng nghiêng ngả như mỉm cười với anh, cầm trong tay thiệp cưới của bạn, anh quyết định tiến thẳng vào nhà hàng, nơi lũ bạn đã cùng nhau hẹn trước, chắc chắn, ở đó anh sẽ gặp được Thoa. Thật vậy, Thoa của anh đang ở đó, Thoa thật đẹp, lộng lẫy đang bước vào lễ cưới, chị mặc bộ đầm màu hồng nhạt dài tận gót chân có đính cườm quanh cổ, mái tóc dài được thắt bím gọn gàng, mềm mại, tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về chị, trông chị thật rạng rỡ, má lúm đồng tiền lấp ló dưới hai gò má, ai đấy không biết nhìn vào rất dễ nhầm tưởng chị là cô dâu, trông chị thật hạnh phúc như chính ngày vui của mình vậy, chỉ có điều, ánh mắt chị lại vương vấn nỗi niềm khó tả. Thông đứng đó, nhìn chị, anh rất muốn chạy lại ôm chị vào lòng, xoa đầu chị như năm năm trước, hôn lên mái tóc thơm mùi bồ kết đen óng ả. Nhưng, người nắm tay cùng chị, người sánh vai cùng chị hôm ấy, lại là một người con trai khác, rất đổi xa lạ với anh, anh đứng đó, đôi mắt không rời xa chị, cảm giác như có ai đó đang bóp chặt trái tim anh, khô khốc đến nghẹt thở, anh quay đầu, đến rồi đi, lặng lẽ như một chiếc bóng.

Chị đã không hề biết ngày hôm ấy anh đau đớn như thế nào.

Chị bỏ mặc tất cả, trốn chạy bản thân mình, cố gắng quên đi suy nghĩ về Thông, chị sẽ quên hết, quên luôn cả Phước, chị không yêu Phước, cũng chẳng muốn dày vò làm khổ anh, từ lúc nhìn thấy Thiên hạnh phúc bên cô vợ trẻ, chị xót xa thay cho Phước, cho cả phận mình, chị quyết định rời xa mọi thứ, chỉ bỏ lại vòn vẹn một dòng thư ngắn ngủi.

“Em nào xứng đáng được nhận sự hạnh phúc đó từ anh, hãy thôi suy nghĩ về em, hãy sống cuộc đời cho riêng bản thân anh. Một ngày nào đó, anh sẽ tự hiểu tình yêu là gì? Cuộc đời này vốn rất bất công anh ạ. Em tin rằng những gì anh đã cho một cách thật lòng, chắc chắn anh sẽ được nhận lại từ một người nào đó mà không phải là em thôi. Sống thật tốt, nhé Phước, hãy xem như chúng ta đã từng đi qua cuộc đời nhau. Cũng đừng tha thứ cho em, em cũng chẳng thể tha thứ cho bản thân mình. Nếu tình cờ gặp lại, hãy cứ vậy mà bước ngang qua, đừng ngoảnh đầu lại anh nhé”.

Phước đã không tìm chị trong những năm sau đó.

- Mẹ ơi, là con chuồn chuồn nè, con đã bắt được chuồn chuồn rồi mẹ ơi, thích quá mẹ ơi. Tiếng cô con gái bé bỏng của chị hòa quyện dưới khung trời lồng gió. Tiếng cười đùa khúc khích khuất dần sau cánh đồng bao la ngát hương mùi lúa, ở đó, có hai người đang tung tăng hưởng về phía mặt trời.

Một cửa hàng nho nhỏ, cô con gái xinh xinh, cuộc sống tuy giản dị mà luôn đầy ắp tiếng cười, ước mơ đến cuối đời của chị chỉ đơn giản được sống ấm áp mãi vậy thôi, không còn ác mộng mỗi khi đêm về, không còn bóng Thông chập chờn trong suy nghĩ. Hai tư tuổi, chị rời xa Phước, mang theo mình giọt máu của anh, hai chín tuổi, tình cờ chị gặp lại Thông trong đêm Sài Gòn mưa bão, lòng vẫn không nguôi thăm trách anh, nhưng giờ đây, khi tuổi xuân đã quá ba mươi, chị đã giữ bỏ được mọi muộn phiền, chỉ giữ cho riêng mình mọi kí ức đẹp mà thôi, chị nguyện chở che cho đứa con của mình và Phước đến cuối đời.

Phước sẽ chẳng thể nào biết được, đâu đó trên cõi đời này, có một cô bé đáng yêu mang trên mình giọt máu của anh đang sống rất hạnh phúc trong vô vàn tình thương yêu của mẹ.